

Akranes 1995

Nad istuvad elutoas hargnevate õmblustega mustal nahkdiivanil, mehel on käes videokassett, naine närib oma kuivi lõhenevaid huuli.

„Ma ei taha seda vaadata,“ sosistab naine.

Tema sõnadel on vastupidine mõju. Mees tõuseb ja surub kasseti otsustavalt videomagnetofoni.

Mõnda aega on ekraanil ainult mustvalge lumesadu, mida saadab kile vilin. Siis vilksatab must joon ja ekraanile ilmub pilt.

Kaamera on alla suunatud. Nad näevad jalgu. Kingi. Kuulevad sosinat, siis naeru, kui kaamera tennistes jalgadelt kottis helesinistele teksastele, ruudulisele särgile ja valgele T-särgile tõuseb. Enne kui see näole jõuaks, suunatakse kaamera jälle alla ja siis üle laudpõranda. Korra vilksatavad kaamera omaniku sokkides jalad ja suletud uks.

Järsku tõmbub ekraan mustaks. Hetke pärast ilmuvad nähtavale puust voodijalad, siis voodiriided. Kaamera nõksatab üles ja näha on voodis lamav kuju, käed lõdvalt külgedel, pea kaamerast kaugemale pööratud, selgelt paistavad helepruunid õlgadeni ulatuvad juuksed. Ehkki tuled ei põle, piisab nägemiseks aknast tulevast hallist kumast.

Keegi tõmbab teki ettevaatlikult lamaja pealt, näha on must T-särk, valged aluspüksid ja paljad jalad. Käed-jalad on saledad, sõrmed õrnad ja penikesed.

„Võta jalgadest,“ ütleb hääl. „Ma võtan kätest.“

Inimene, kes ei hoia kaamerat, kuuletub ja võtab lõdvast käsivarrest.

„Vaiksemalt,“ käsutab teine hääl, aga sõnadest on ragina tõttu raske aru saada, nagu kostaks heli läbi viletsa telefoniühenduse.

„Keera see kinni!“ käsib naine järsku püsti tõustes. „Pane see kohe kinni.“

Ent selle asemel et lindistus peatada, jääb mees diivanile istuma, pilk ekraanile naelutatud, nagu poleks naist olemaski ja mees ei kuuleks ühtki sõna, mida ta ütleb.

Naine lahkub toast. Mees kuuleb välisukse paugatust, aga ei reageeri isegi sellele. Nagu alati, peab tema probleemi lahendama.

Selle kaotama.

Praegu

Kakskümmend viis aastat hiljem

Teisipäev, 8. detsember

Kui Elma ja Hörður suurest neljarattaveoga politseiautost välja astusid, kattis parkimisplatsi ja ukse viivat teerada öösel sadanud valge lumi, mida ei rikkunud ükski jala- ega rattajalg. Maja, suurte akende ja ruumika terrassiga puitehitis, oli palju suurem, kui Elma oli arvanud. Maja ümbritsesid kased, mõned puud olid kõrgemad kui maja ise. Islandi kohta tavatult uhkustas Skorradaluri org küpse metsaga ja mägede taustal asuva kitsa järve kaldal seisvad suvemajad oleksid võinud olla kusa-gil Skandinaavias. Elma mõtles, et selline kena puhkemaja nii populaarses kohas nagu Skorradalur pidi küll tervet varandust väärt olema, ometi polnud tema naaber Akranesis, vana naine, kellele suvila kuulus, jätnud kunagi muljet, nagu oleks tal raha.

Kui Elma ja Sævar uude majja kolisid, nägid nad Kristjanat pidevalt oma väikese, ratastel ostukotiga supermarketisse kõndimas, alati rätik peas, kreemikas mantel seljas ja kummikud jalas. Kristjana oli seitsmekümnendates eluaastates, aga nägi vanem välja. Ehkki ta kohtudes neist vaevalt väljagi tegi, oli Elma märganud, et ta jälgis neid kardina varjust.

Kristjana oli oma pojast viimati kuulnud reedel, nüüd juba neli päeva tagasi. Ta oli politseile teatanud eile pärast seda, kui Thorgeiri töökohast helistati ja öeldi, et ta polnud tööle tulnud.

Thorgeir oli nelikümmend üks, vallaline ja töötas tarkvarainsenerina. Kristjana ei teadnud, kas poeg kavatses nädalavahetuse nende suvemajas veeta, aga kui ta oli poja telefonile mitu korda vastust saamata helistanud, tuli tal pähe, et poeg võis seal olla. Pooletunnise autosõidu kaugusel läänerannikul asuva Borgarnesi politsei oli suvilasse läinud ja veendunud, et

Thorgeiri auto seisis sissesõiduteel, aga öelnud, et mehest endast polnud vähimatki märki. Keegi ei avanud nende koputamise peale ust ja aknast sisse vaadates nad teda ei näinud, ehkki nende sõnul näis, et keegi oli seal hiljuti olnud: ühest aknast paistsid taldrikud laual ja maja taga terrassil tõusis kümblus-tünnist ikka veel auru.

Seepärast tundus tõenäoline, et Thorgeir oli kas majas või sellest mitte kaugel ja et midagi oli valesti läinud või oli ta millegipärast otsustanud end maailmast ära lõigata. Üks võimalus tuli veel pähe, aga Elma meelest oli liiga vara kõige hullemat karta. Ent kohe kui ta Kristjanalt saadud võtmega ukse avas, tervitas teda imalmagus lehk, laguneva keha eksimatu hais.

Seest oli maja üsna tavaline puhkemaja, seinu ja lage kattis kollaseks tõmbunud männipuit. Paremale jäi köök, vasakule eluruumid. Raamaturiiul elutoas oli nii täis topitud, et riiulid olid keskelt lohku vajunud. Toas oli suur kobakas diivan, vana televiisor ja maal liustikust. Teisel seinal rippus Jeesuse pilt ja selle kohal metallrist.

Nii palju kui Elma nägi, oli majas kaks magamistuba. Esimese ust avades leidiski ta otsitava.

Thorgeir lamas voodis, tema alakeha kattis tekk, mis oli jalgade juures pusas, nagu oleks tal öösel palav hakanud. Valged linad olid hüübinud verest tumedad ja kui Elma lähemale astus, oli surm silmatorkavalt ilmne.

Thorgeiri oli terava esemega, ilmselt noaga löödud. Tema ülakeha oli paljas ja Elma luges rinnal ja kõhul kokku vähemalt viis torkehaava, kaelas oli samuti kaks.

Elma kummardus, et mehe surnukeha alumist poolt näha; kahvatu värvus kohtades, kuhu veri oli raskusjõu mõjul kogunenud, osutas, et mees oli surmahetkest saati selles asendis lamanud. Ehkki Elma ei olnud kohtupatoloogia spetsialist, oli ta pärast enam kui kümne aasta pikkust politseitööd selle selgeks

saanud. *Livor mortis*'e kahvatus oli ilmselt tõsise verekaotuse tagajärg, otsustades selle järgi, kui palju verd oli linadesse ja madratisse voolanud.

Mõnes kohas, eriti kõhul, oli nahk omandanud sinakas-rohelise varjundi. Lagunemine oli kõhu gaasist pungi ajanud ning nahk ketendas. Mehe juuksed ja sõrmeküüned nägid samuti välja, nagu hakkaksid lahti tulema. Ninast ja suust oli nõrgunud punakaspruunikat vedelikku. Silmad olid poolkinni, nii palju kui laugude alt näha oli, olid silmad kahvatud ja matid, kuivanud sarvestad nägid välja nagu lahusest välja unustatud kontaktläätsed.

Surnukeha oli lamanud seal ilmselt juba mitu päeva.

„Ma näen seitset torkehaava,“ ütles Elma ülemus Hörður tema selja tagant. „See on üsna jõhker.“

Selle vastu ei saanud vaielda. Tegelikult oli see kõige vägivaldsem mõrvapaik, mida Elma kunagi näinud oli. Tema silme ees sähvisid pildid sellest, kuidas nuga üles tõsteti ja kõhtu torgati, mitte üks, vaid seitse korda. Väikese tütrega emapuhkusel oldud rahulike kuude jooksul oli Elma peaaegu unustanud, kui inetu koht võib maailm olla.

„Küsimus on selles, kas ta tuli siia oma semudega,“ jätkas Hörður.

„Halvasti lõppenud pidu?“ mõtles Elma valjusti ja märkas kohe mitmeid üksikasju, mis ei paistnud selle teooriaga klappivat. Sel juhul ei oleks Thorgeir ometi voodis lamanud? Ja siis oleks ju näha võitluse märke? Ta ei olnud märganud ühtki märki peost ega kaklusest.

Tekk ja padjad kaheinimesevoodi mõlemal pool olid kortsus. Thorgeir oli kas rahutu magaja, kes võttis enda alla terve voodi, või oli keegi tema kõrval lamanud. Öökapil oli kontaktläätsekarp. Elma tõmbas kummikindad kätte ja avas selle. Läätsed hulpisid lahuses nagu tillukesed millimallikad.

„Ta võttis enne surma läätsed silmast,“ märkis Elma. „Mida see meile ütleb?“

„Et ta oli end magama sättinud.“

„Hm?“

„Mina võtan enne magamaminekut läätسد silmast,“ seletas Hörður.

Elma vaatas mehe prille, mis olid tavalisel kohal tema ninal. „Millal sa läätседid kasutad?“

Hörður parandas ennast. „Noh, mina kasutan neid neil harvadel kordadel, kui viitsin need silma panna, selle asemel et prille kasutada. Aga Gígja kandis läätседid. Õhtul viimase asjana võttis ta need silmast.“

Hörðuri naine Gígja oli surnud veidi enam kui aasta eest pärast lühikest võitlust vähiga. Keegi, kes teda tundis, ei olnud kaotusest tegelikult üle saanud, kõige vähem Hörður, kelle hallis juuksepahmakas olid nüüd palju valgeid salke. Elmal oli õnnestunud see unustada emapuhkusel tütreaga, kes oli nüüd seitsmekuune, aga kohe kui ta detsembri alguses uuesti Lääne-Islandi kriminaalpolitseisse tööle tuli, sai Gígja puudumine valusalt ilmseks. Gígja oli regulaarselt Akranesi politseijaoskonda külastanud ja tavaliselt oma küpsetisi toonud.

Mitte et Elma oleks suutnud praegu midagi süüa, kodust toitu või midagi muud. „Hea küll, Thorgeir magas siis voodis ja keegi üllatas teda,“ oletas ta valjusti.

„Ilmselt oleks ta rünnaku ajal ärganud.“

„Või oli ta siin ühe või rohkemate inimestega ja asi lõppes halvasti.“

„Sõpradega?“

„Vaevalt need väga head sõbrad olid,“ märkis Elma kuivalt.

„Kas sõber üllataks teda ootamatult? Ootaks, et ta magama jääb, enne kui ta ära tapab?“

„Ebatõenäoline, aga mitte võimatu. Thorgeir on suurt kasvu. Võib-olla poleks sõbral muidu eriti võimalust olnud.“

„Teisi võimalusi?“

„Võib-olla partner?“ pakkus Elma.

„Võib-olla.“

Elma tõstis pilgu männitahveldisele ja uuris vererada, mis rääkis oma lugu: see oli alt seinale pritsinud. Ilmselt oli Thorgeir lamanud, kui tapja tema kohal seisis või istus ja teda rinda pussitas. Verepritsmed ulatusid peaaegu laeni.

Siis märkas ta musta vildikaga tehtud kirja seinal. Kiri ei olnud väga silmatorkav, vaid väikeste ja üsna märkamatu tähtedega. Ta küünitask lähemale ja püüdis mitte mõelda mäda-nevale laibale allpool.

„Mis see on?“ pomises ta endamisi.

„Kas see pole mingi vana kiri?“ küsis Hörður.

„Kiri seinal...“

Sõnadest oli raske aru saada, tähed olid väikesed ja kobaras nagu halb käekiri, aga Elma meelest oli üsna selge, et need olid kirjutatud sinna pärast rünnakut. Need olid kirjutatud Thorgeiri vere peale.

Oh Jeesus, kustuta verega mu kuriteod ja patud.

Enne

Thorgeir

Thorgeir paneb kaerahelbeid ostukärusse, kui naist näeb. Naine seisab kikivarvul ja küünitab midagi ülemiselt riulilt – ümber kukkunud müslipakki. Ta kannab khakirohelist jakki, teksaseid ja lühikest T-särki, mis kerkib üles, kui ta end sirutab, ja paljastab peene piha. Tema nahk on piimvalge.

„Kas on abi vaja?“ küsib Thorgeir.

Naine naeratab. „Jah, palun. See oleks tore.“

Thorgeir võtab karbi ja ulatab naisele, too tänab teda uuesti, paneb karbi oma korvi ja hakkab ära minema, kui mees ta peatab.

„Kuule, kas ma pole sind varem kusagil näinud?“ Lause kõlab valjusti välja öeldult palju nõmedamalt kui tema peas. Ilmselgelt pingutatud. Mõlemad teadsid, et pole teineteist varem näinud. Thorgeir oleks naise pikki juukseid, piimvalget nahka ja neid suuri silmi mäletanud.

„Ei, ma ei usu,“ ütleb naine. „Ma ei ela Akranesis, olen siin ainult külas.“

„Oi, hea küll.“ Thorgeiril pole kombeks võõrastega vestlust alustada. Tavaliselt poeb ta nahast välja, et avalikes kohtades silmsidet vältida, nii et ta otsib meeleteadlikult veel midagi, mida öelda, aga jõllitab ainult naise ostukorvi. Ta hakkab mõtlema, miks on naisel korvis ainult üks banaan ja pakk küpsiseid. Kas ta läheb mägedesse matkama? Kavatses kellegi juures peatuda? Kellele ta külla tuli?

Lõpuks katkestab naine vaikuse. „Minu nimi on Andrea.“

„Thorgeir,“ ütleb mees ja sirutab käe nagu mingi keskeline päss, mitte nagu vaevalt neljakümnenenda eluaasta künnise ületanu. Naine on tükk maad noorem, vaevu kolmkümmend,

arvab mees, ehkki ta ei ole valmis selle peale kihla vedama. Ta on inimeste vanuse äraarvamises vilets.

Naine puhkeb naerma ja surub mehe kätt. „Meeldiv tutvuda, Thorgeir, ja aitäh, et aitasid mul müsli kätte saada.“

„Kas jääd siia kauaks? Akranesi, ma mõtlen.“ Nad hoiavad ikka veel käest, aga mees tuleb mõistusele, laseb lahti ja hakkab kohe puudutust igatsema.

„Ma ei tea,“ vastab naine. „Ma ei tee eriti plaane.“

„Seiklejatüüp?“

„Võib-olla.“ Andrea hammustab alahuult, nagu tahaks takistada end liiga laialt naeratamast, ja mees taipab, et teeb sama. Ta näeb vaeva, et suruda alla totter naeratus, mis kipub huulte kerkima.

Mees soovib, et oskaks midagi tarka öelda. Midagi, mis tooks naise näole laia naeratuse, ajaks ta naerma, aga lõpuks tuleb tal üle huulte ainult see üks nōme: „Lahe.“

Naine noogutab. Tema naeratus hajub.

„Noh, igatahes aitäh abi eest.“ Andrea hakkab minema ja Thorgeir jõllitab pikka lainelist hobusesaba, mille värv jääb kuhugi pruuni ja punase vahepeale. Siis kuuleb ta end naist hūidmas.

„Kuule!“ ütleb Thorgeir natuke liiga valjusti, natuke liiga meeleheitlikult.

Andrea pöörab ringi ja ootab.

„Ee, kui sul midagi vaja on... kedagi... ma võin alati...“ Ta kõlab teismelisena, kui ei osanud tüdrukutega rääkida. Ta tunneb, kuidas punastab, põsed hõõguvad. Ja mõelda, ta arvas, et on sellest poisist nii ammu välja kasvanud. Ta oli endaga teadlikult tööd teinud, käinud kursustel ja teinud harjutusi, et endast sellist muljet jätta, nagu ta soovis. Olla inimene, kes ta olla tahtis.

Varjata oma tõelist loomust.

Möödub mitu igavikuna näivat sekundit, enne kui naine vastab.

„Mis su number on?“

Mehel õnnestub pärast ühte äpardunud katset õige number öelda. Andrea toksib selle oma telefoni ja Thorgeir tunneb taskus värinat.

„Nii,“ ütleb naine. „Nüüd on sul minu number olemas.“

„Mida? Oh, õigus, muidugi.“ Mees võtab oma telefoni ja näeb ekraanil naise numbrit. Ta tahab midagi vaimukat öelda, näiteks et millise nimega peaks ta naise oma telefoni salvestama, aga kui ta pilgu tõstab, on naine läinud.

Alles siis märkab Thorgeir, et müsli, mille ta naisele ülemiselt riulilt võttis, on ka alumisel. Seda on võimatu mitte märgata. Andreal polnudki tegelikult tema abi vaja läinud.

Praegu

Teisipäev, 8. detsember

Patoloogi ja kriminaliste oodates sättisid Elma ja Hörður end lahtise välisukse juurde, nende hingeõhk moodustas külmas õhus pilvekesi. Elma oli end majas sees veidi kummaliselt tundnud. Asi polnud ainult haisus, vaid seinal rippuvas ristas ja tolles pildis Jeesusest, kelle silmad näisid teda jälgivat. Elma polnud kunagi usklik olnud, ta ei uskunud vähemalt ei Jumalat ega Püha Vaimu, aga siin, lagunemisaurudest ümbritsetuna, tundis ta Kristuse pilgu raskust. Või mõjus talle kiri seinal.

„Ma saan aru, et Kristjana on väga usklik,“ märkis ta Hörðurile. „Ta juhib või juhtis palju aastaid kiriku pühapäevakooli.“

Selle info eest oli Elma tänu võlgu oma emale. Kui nad Sævariga uude majja kolisid, rääkis ema neile ära kõik nende naabrite kohta liikuvad jutud. Nii teadiski Elma, et nende maja taguses majas elas paar, kes oli hiljuti oma abikaasad maha jätnud ja koos elama hakanud. Elma silmas teinekord nende kuut last, kes moodustasid nüüd ühe suure pere. Peale selle teadis ta, et vasakpoolne naaber oli kunagi paljutöotav üliõpilane, aga ülikoolis läbi põlenud ja basseiniteenindajana tööle hakanud. Ta elas üksi, aga tal oli poeg, kes teinekord isal külas käis, ehkki Elma polnud teda veel näinud. Emalt oli ta kuulnud sedagi, et Kristjana polnud mitte ainult äärmiselt usklik, vaid ka omapärane. Tal oli ainult üks poeg ja ta polnud uuesti abiellunud, kui palju aastaid tagasi õnnetuses oma mehe kaotas.

„Jah, ma tean, kes ta on,“ vastas Hörður.

„See kiri magamistoa seinal ei tundu ülejäänud majaga kooskõlas olevat,“ jätkas Elma. „Kõik on väga korralik ja puhas, see

pole selline koht, kus võiks arvata, et inimesed musta vildikaga seintele kritseldavad.“

„Aga Thorgeir?“

„Sa mõtled, et kas tema võis seinu sodida?“

„Ei, ma mõtlen, kas tema oli usklik?“ Hörður pistis pea õue, et uurida, kas kriminalistid hakkavad jõudma, aga väljas polnud midagi peale lume, tumedate talviste puude ja nende enda auto, mis oli kruusatee otsa pargitud. Ta tõmbas kopsud jäist õhku täis ja vaatas uuesti Elma poole.

„Pole aimugi.“

„Kas ta võis need sõnad surmaheitluses ise seinale kirjutada?“ jätkas Hörður. „Kas tal oleks aega olnud või kas ta oleks olnud selleks suuteline?“

Elma nihkus Hörðuri ja värske välisõhu poole.

„Et lepitust otsida?“ mõtles ta valjusti. „„Kustuta verega mu kuriteod ja patud...“ Mis tõstab küsimuse: millised kuriteod ja patud?“

„Kas pole me kõik patused?“

„Ju vist.“ Elma vaatas üle öla Jeesuse pildi poole. Tolle pruunides silmades polnud hukkamõistu, aga sellest hoolimata oli seal midagi määramatut, mis temas rahunust tekitas. Võib-olla oli asi Jeesuse täiuslikus süütuses ja headuses. Keegi ei olnud täiuslikult süütu ega hea.

„Ma ei usu siiski, et kumbki neist need sõnad kirjutas,“ lisas Elma. „Need kirjutati vere peale. Pärast mõrva.“

„Jätame selle kriminalistide otsustada,“ arvas Hörður. „Kuule, ma lähen õue ja helistan Reykjavíki. Uurin, kaua neil veel läheb.“

Elma oleks samuti tahtnud ettekäänet õue minna, aga uudis-himu sai temast võitu, ta otsustas juhust kasutada ja enne kriminalistide tulekut maja sisemuse üle vaadata ja otsida uuesti tõendeid, et Thorgeir ei pruukinud üksinda olla. Ebamugavusest hoolimata või ehk selle pärast oli suvemaja tema meelest huvitav.

Vaikus, mis maja endasse haaras, kui uks Hörðuri järel sulgus, meenutas hinge kinni hoidvat inimest. Elma oleks peaaegu surnuks ehmatanud, kui külmkapp järsku valju surina kuulda-vale tõi.

Nüüd, kui tegemist oli kuriteopaigaga, pani ta jalanõude otsa kilesussid ja tõmbas kummikindad kätte, enne kui asus maja läbi vaatama. Kõigepealt kontrollis Elma esikut, aga ei näinud muid jalanõusid peale nende, mis kuulusid ilmselt Thorgeirile ja tema emale: vanad saapad, kulunud sussid ja paar üsna uusi tosse. Kui keegi siin koos Thorgeiriga oligi, oli ta ära minnes oma jalanõud kaasa võtnud. Mitte et selles oleks midagi tavatut või kahtlast olnud: eelduste kohaselt lahkuvad inimesed ju samade jalatsitega, millega tulid.

Ühes nagis rippus samblaroheline vahatatud jope ja ruuduline sall. Kollane vihmamüts, mitu villast mütsi ja pearätikut.

Köögis nägi Elma kraanikausis nõusid, kahte vee- ja kahte veiniklaasi. Laual oli pudel, mille põhjas oli tume sade.

Thorgeir ei võõrustanud mitte oma semusid, vaid naist, mõtles Elma. Või meest. Ta kujutles romantilist õhtut. Punane vein ja kümblustünn.

Ta silmitses elutuba. See näis puhas ja korras, ta ei näinud midagi ebaharilikku. Kui ehk välja arvata vaip, mis oli diivanilaua ja teleka suhtes veidralt paigutatud. Vaip oli keset tuba viltu, ei sobinud ülejäänud mööbliga; diivanist liiga kaugel ja televiisorist liiga palju vasakul, et sümmeetriliselt mõjuda. See paigutus oleks Sævari hulluks ajanud, kui otsustada obsessiiv-kompulsiivse reaktsiooni järgi, mis tabas teda iga kord, kui Elma voodikatet sirgeks ei tõmmanud või hommikuhelveste karbi kogemata valest otsast avas.

Ka vannituba ei pakkunud midagi kasulikku. Dušš oli suvilale tüüpiline: hädise otsikuga väike plastkuubik. Elma avas seinal rippuva ravimikapi ukse ja leidis kapist kaks hambaharja ja tuubi hambapastat. Peale selle oli seal tuub Gamla Apótekiði niisutavat kreemi ja pudel kontaktläätsetalahusega.

Selle toa kõrval, kus Thorgeir lamas, oli teine, väiksem magamistuba. Selles oli palju madratsiga üheinimesevoodi, seinalamp ja põrandal virn raamatuid. Suuremalt osalt olid need pehmes köites kriminullid ja armastusromaanid.

Siin oli lõhn veel tugevam kui ülejäänud majas, see oli segu mädanemisest, hallitusest ja väävlisest lagunemislehast. Madrats oli paremaid aegu näinud ja raske öelda, kas see oli alguses olnud kollane või valge. Elma arvas, et ta ei tahakski teada.

Miski häiris teda. Miski, mida ta oli näinud, või ehk miski, mis oleks pidanud seal olema, aga ei olnud.

Kohe, kui telefon taskus surisema hakkas, taipas ta, mis see oli: Thorgeiri telefon. Tänapäeval on suuremal osal inimestest nutitefon, mis saadab neid kõikjal, ent ta polnud näinud ühtki märki Thorgeiri telefonist.

Elma võttis oma telefoni ja nägi, et Sævar oli saatnud foto endast ja Addast. Endamisi naeratades pani ta telefoni tagasi taskusse, hoidis hinge kinni ja avas uuesti Thorgeiri toa ukse. Surnukehast välja tegemata keskendus ta teistele üksikasjadele. Thorgeir oli pannud riided nurka toolile. Koduselt kenasti kokku pandud teksased ja tumesinine kampsun moodustasid karjuva vastuolu jubeda vaatepildiga voodis.

Elma kujutas ette, kuidas Thorgeir riided kokku voltis, kontaktläätсед silmast võttis ja voodisse heitis. Kas ta magas, kui teda tabas esimene hoop?

Suurem osa inimestest hoiab telefoni öösel öökapil. Elma kummardus ja vaatas voodi alla, lootes, et telefon võis rüseluse käigus põrandale kukkuda.

Ta silmas midagi musta – see ei olnud telefon, aga näis olevat kokku kägardatud sokk.

Kui Elma selle välja tõmbas, taipas ta, et see polnud siiski sokk. Ta hoidis kahe sõrme vahel nappe siidist ja pitsist aluspükse, mis päris kindlasti ei kuulunud Kristjanale.